

Ligetvári Ferenc 70 éves

Ligetvári Ferenc eddigi életútját négy kulcsszóval lehetne jellemezni:
víz– talaj–környezet–vidék.

Ebbe született bele; ezeket tanulta, tapasztalta, oktatta. Ezeken a területeken dolgozott, alkotott maradandót a szakma legkülönbözőbb területein, lépcsőfokain, pozícióiban. Ezeken a területeken alakította ki határozott koncepcióit. Igyekezett azok széleskörű társadalmi megismertetésére és elismertetésére, s tudományosan megalapozott, meggyőző érvekkel harcolt azok megvalósításáért. Sikeresen, de nem kudarcmentesen. De mindig következetesen, okos kompromisszumokra képesen; elhivatottan, fáradtságot nem ismerő szorgalommal. Így vált hazai és nemzetközi szakkörökben egyaránt (el)ismert szakemberré, tudóssá, tanárrá, kreatív és ötletgazdag véleményformáló egyéniséggé. Olyanná, mint az általa is nagyra becsült és szeretett anyaföld: *termékeny; megújulásra képes (reziliens) és multifunkcionális*. S közben 70 éves lett. E folyóirat hasábjain, mint Szerkesztőbizottságunk lelkes, kritikus tagját köszöntjük születésnapján. Reméljük, hogy sokoldalú (jobbá) tenni akarása még sokáig érvényesülhet a szakterület fejlődése érdekében.

Ligetvári Ferenc 1941. január 20-án született Veszprémben. A „Kvassay Jenő” Híd- és Vízműépítő Technikum elvégzését követően 1966-ban kapott oklevelet a Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Táj- és Kertépítési szakán. Eredményes diákköri tevékenységét „Öntözővíz okozta erózió lejtős területen” című nyertes pályamunkája jelzi. 1973-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Szakmérnöki szakán szerzett kitüntetéses diplomát. Megvalósítva az egész életben történő tanulás alapelvét, 1980-ban Bakuban (öntözött sós talajok javítása), 1982-ben Wageningenben (drenázs kurzus), 1987-ben Izraelben (öntözéses gazdálkodás, Volcani Center, Bet Dagan) szerzett további szakképesítéseket. Nyitott szemmel,

füllel és érdeklődő kíváncsisággal összegyűjtött tapasztalatait kitűnően és sokoldalúan hasznosította legkülönbözőbb munkahelyein és pozícióiban: az Agrártudományi Főiskola Termelésfejlesztési Intézetében (Keszthely), mint regionális tervező szakember (1966–1969); a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemen, mint a „Tájrendezés”, majd a „Vízgazdálkodás” című tárgyak oktatója (1969–1987); a Pannon Agrártudományi Egyetem Georgikon Mezőgazdaságtudományi Karán (Keszthely), mint a Vízgazdálkodási és Meliorációs Tanszék vezetője (1987–1994); a Debreceni Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Víz- és Környezetgazdálkodási Főiskolai Karán (Szarvas), mint főigazgató (1994–2000); a Környezetvédelmi Minisztériumban, mint miniszter (2000); a Tessedik Sámuel Főiskolán (Szarvas, 2001–2002); majd a Szent István Egyetemen (Gödöllő) (2002–2010), mint egyetemi tanár.

Tudományos életpályájának főbb mérföldkövei: „A cseppenkénti öntözés hatása a szőlőültetvényre” című értekezésével megszerzett „mezőgazdasági tudományok kandidátusa” és egyetemi doktori fokozat (1985); „A növények vízellátottsága vízpotenciál és stressz alapján” című értekezéssel megszerzett MTA Doktora fokozat (1995). Ezeket az Ukrán Mezőgazdasági Akadémia (2000) és a SzIE Habilitált Doktora (2001) címek egészítették ki. Kutató- és oktatómunkájának eredményességét mintegy 150 hazai és idegen nyelvű publikáció, számos szakkönyv, tankönyv, és könyvrészlet bizonyítja. Világosan, egyszerűen, szabatosan és közérthetően fogalmaz, szuggesztíven ad elő. Meggyőzően érvel, von le következtetéseket, fogalmaz meg feladatokat, jelöl ki további célokat. Érdeklődése, tudományos, oktatói, ismeretterjesztői, tudománypolitikai és tudományszervezési tevékenysége sokoldalú. Kitűnő nyelvtudása és széleskörű hazai és nemzetközi kapcsolatrendszere révén naprakész rálátása van szakterületének hazai és világhelyzetére, társadalmi elvárásaira, kihívásaira. S ezek kielégítésére logikusan felépített, de reális koncepcióval rendelkezik. Nem rajta múltott és múlik, hogy ezeket nem mindig sikerült (maradéktalanul) érvényesítenie.

A felsőoktatásban évtizedeken keresztül kifejtett eredményes oktatói/tananyagfejlesztői tevékenységén túlmenően jelentős szerepet vállalt a PhD-képzésben; a gyakorlat felé irányuló szakmai ismeretterjesztésben; természeti erőforrásaink (elsősorban talaj- és vízkészleteink) ésszerű és fenntartható használatát, minőségének megóvását célul kitűző *környezettudatos szemlélet* kialakításában, elterjesztésében, társadalmi elfogadtatásában. Erőfeszítéseinek sikerében bízva választották legutóbb a Vízgazdálkodási Társulatok Országos Szövetségének elnökévé. Ligetvári Ferenc 2000-ben – sajnos csak néhány hónapig – volt környezetvédelmi miniszter, így a vízgazdálkodás, környezetvédelem, vidék- és területfejlesztés korszerűsítésére, fejlesztésére vonatkozó stratégiai elképzeléseinek megvalósítására alig volt lehetősége. Pedig lelkes szakmai elhivatottsággal és koncepcióval állt hozzá ehhez.

Eredményes munkásságát számos hazai és nemzetközi szervezetben betöltött tagság és tisztség méltón igazolja vissza. Eredményes munkát végzett és végez számos akadémiai bizottságban. Több cikluson keresztül volt elnöke az MTA Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottságának. Alelnöke a Magyar Nemzeti Vidéki Hálózatnak, elnökhelyettese az Országos Vízgazdálkodási Tanácsnak, elnöke a Biomassza Termékpálya Szövetségnek. Tagja számos tanácsadó testületnek, munkabizottságnak, hazai és nemzetközi szakfolyóirat szerkesztőbizottságának. Az